

Publicerad 2011-12-09 00:06 av Cahaya

Fick förmånen att få sitta hos min mor när hon gick bort för 2,5 år sedan snart. Skrev denna dagen efter. Fann den igen och blev påmind om var jag egentligen befinner mig... Under den tillfälliga skuggans slöja

Fri... var lycklig

Saker och ting rör sej i en väldig saktfärdig bana just nu. Känslor... Allt från tungt och instängt. Till stor tacksamhet. Djup tacksamhet. Bortom orden...

Allt blev som det skulle. Det blev till och med bättre. För det blev som jag alltid sett i mitt inre. Jag.. och hon.

Som det började, så slutade det också. Hon och jag själva...

Nu är hon fri, men jag står kvar. Ensam och vilsen. En bit historia är borttryckt. En bit av henne lämnades kvar och följde med. Bortom orden... Bortom Allt.

Tung är jag... och tom. Men det trycker på i mitt bröst. Någonting börjar sakta ta form. Vill manifestera sej för mej. Att kännas av mej. Att upplevas av mej.

Men jag drar djupa suckar och ber det stillsamt att... vänta. Vänta till... sen.

Jag bad dej gå. Att ha tillit. Att inte kämpa mot. Att sluta dina ögon, så du skulle se. Min hand mot ditt hjärta. Din hand i min. Blickar låsta i varandra.

Sen gled din blick förbi och bakom mej och fastnade där. Mot något jag bara kunde ana.

Jag hörde mej själv säga "det är dags nu. Bara följ med, kämpa inte. Allt är bra. Precis som det ska. Allt finns där borta. Din frihet... Gå nu. Fri... och lycklig"

Och i ett sista andetag lämnade du din fjättrade kropp. En grimas vittnade om att det ändå känns när själen lossnar från sin boning. Ett smärtsamt farväl under en sekund innan allt andades frid.

Att få sitta vid din sida. Att få dela med mej av oss och från de i våra hjärtan. Få allt sagt. Känna dej i en stilla tidsrymd. Att få det farväl jag så länge längtat efter. Det är den mest kärleksfulla gåvan som mej givits.

Mitt högre medvetande jublar och dansar. Vill sjunga högt och skratta befriat.

Men en tjurig och oförstående tre-åring sitter även i bröstet och kräver sin plats.

Hon vill slänga sej på golvet och riva ner saker. Slå på någon och skrika "VARFÖR"??? Hon vill stampa med foten i golvet och slå i dörrarna. Hälla ut mjölken på golvet och riva ner glaset så fort det blivit

upptorkat. Hon vill FÖRSTÅ något annat.

Hon vill bli vaggad i trygg och trösterik famn. Vill att någon viskar att allt blir bra. Att allt är precis som det ska. Kanske tom bättre. Hon vill bli vaggad bortom orden. Bortom drömmarna där HON kanske står med öppen famn. För att få krypa upp i hennes värme och höra henne viska "Du är mitt lilla stjärnöga" en sista gång.

Det är hon som står för Sorgen. Jag vet det och jag räds den. Mitt Jag står för Vetandet. Och på något sätt måste jag föra dom samman så de får prata med varandra. På något sätt måste jag våga det.

Under tiden tillåter jag mej skvalpa runt i ett ingemansland där jag försiktigt placerat mej själv lite utanför allt smärtsamt. Jag bidar min tid. Iaktar och närmar mej försiktigt. ett steg i taget.

Min blick glider upp mot min rubrik och jag inser att de orden riktar sej lika mycket till mej som till Henne, min älskade Mamma.

Ja, det är kanske dags nu... att bli fri och tillåta lyckan ta plats i de tomma hålen.

Fri... Var Lycklig

Fri... och lycklig

Fri... i lycka

Frilyckan...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cahaya med Poeter.se id #38370 innehar upphovsrätten